

QUIN FUTUR PER LA INDÚSTRIA

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Catalunya és un país de gran i llarga tradició industrial, una activitat que fa anys que es troba sotmesa a tota classe de pressions que la fan evolucionar, si us plau per força, deixant alguns cadàvers pel camí... com a tot arreu. Potser la pressió de les forces en curs és ara més accentuada: a la tecnificació i a la globalització, s'hi ha afegit la irrupció de nous competidors que, encara que arrenquin amb l'etiqueta de baixos costos salarials, no vol dir que no aspirin, més d'hora del que molts pensen, a les més altes cotes tecnològiques.

Una sessió de la recent Jornada del Col·legi d'Economistes de Catalunya tractava sobre quina indústria tindríem d'aquí a 10 anys. Dues coses ens van agradar especialment. La primera fou que, malgrat l'impacte innegable de la revolució tècnica i competitiva, no es va detectar cap tipus d'alarmisme. Sí que es va detectar la voluntat de donar resposta als reptes del sector. Se sap que la indústria seguirà perdent pes relatiu en la nostra economia, però també és cert que la barrera entre els béns i els serveis és cada vegada més difosa i que els dos estan més barrejats; se sap que la indústria catalana del futur serà més gran, més sofisticada, més arrossegadora de serveis avançats, més neta, més internacional, més flexible, més tecnològica. La segona va ser constatar la confiança en la capacitat d'adaptació del nostre diversificat teixit productiu i en la creació de noves empreses en nous sectors, en noves tecnologies... Un actiu impagable. Al sector públic se li demana que deixi de fer política industrial sectorial, que fomenti la R+D+I, que es dediqui a les coses bàsiques, com la millora de l'educació, i que faciliti l'operativa dels mercats liberalitzant tant com pugui, que els empresaris ja faran el que els toca.